

Theology on the Web.org.uk

Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee

<https://www.buymeacoffee.com/theology>

PATREON

<https://patreon.com/theologyontheweb>

[PayPal](#)

<https://paypal.me/robbradshaw>

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

Ian WEBBER

Intercession

An eyewitness tells Luke what he recalls of the Last Supper

“It was a night of mixed emotions I have to tell you, Luke—that Passover Meal. First of course there was a note of celebration in this annual reminder of Yahweh’s Great Deliverance of us His people.¹ But there was also a sense of unease in that upper room. It flowed back and forth among those who were gathered there, and kept surfacing. I knew Jesus was aware of it, too. Undoubtedly it was brought on to some extent by the tensions that were always simmering just below the surface in Israel. We knew we were slaves again—not in Egypt this time, but here in our own land. Not under Pharaoh, but now under Caesar.

“Our own personal well-being was also threatened. Pressure was building among the Temple leaders to squash the Master’s influence. Much had occurred, even in just the last few weeks, that seemed to point to something quite dangerous. I’ve

---

¹Exodus 3:7.

already told you about some of these things, you'll remember, Luke.²

"There was something else too—an argumentativeness that was disturbing our time. In the squabbling and boasting in which we were caught up, our fellowship had suddenly become fragile. Jesus quite properly rebuked us, and we were all chastened—but the sour note lingered around the table. It was a somewhat 'uneasy truce' for a few of us who wanted to continue pushing our own claims to be considered 'the greatest.' I have to say that Peter was in this group! But so, I'm ashamed to admit, was I.

"Then we come to what is for me the most disturbing element of the entire meal. Simon was still urging *his* claim to the top spot in the list. He had stopped listening to what Jesus was saying. He was deaf to the Master's words—insensitive to the Lord's exhortation. He was ignoring Him. Then Jesus brings Peter, and the rest of us, up with a jolt. "Simon! Simon!" He doesn't shout, or even raise His voice. But we *all* hear him. The whole room is suddenly very, very still.

"Simon often talks more than he listens, I've noticed. But now, with everyone else around the table, he is most certainly in the 'listening mode.' And the chilling announcement falls from Jesus' lips that we are and will be in great spiritual danger—Satan's testing ('assault' might be a better term) is imminent!

"What is so terribly frightening is that Satan can challenge God, and that it will be up to us to stay faithful. Perhaps even more unnerving is that the main responsibility for holding us faithful will rest on Peter! Peter, for goodness' sake! Well, that certainly sobered him, I remember. The one thing that provided a glimmer of hope (a strong note of hope, actually) was Jesus' assurance that He had already interceded. Every single one of us knew that He would continue to do so.

"My throat was dry. I reached across to take a sip of wine. In my mind's eye I saw the winnower at work—the grain scooped

---

²Luke 22:15; 21:12; 20:46a; 19:41; 17:24; 14:24; 13:31, 17; etc.

up and thrown into the air, and a strong wind separating forever the chaff from the grain. . . .”

That is how I told Dr. Luke my version of what that last supper was like, when he was researching for his “orderly account.” It is as vivid to me now as it was that night so long ago.

A great promise

In this article I want to focus on Jesus’ words to Peter (after He had gotten Peter’s attention) and to the rest of us as well. Peter—who had lapsed into a “Simon” during the meal—is in effect designated the leader for at least the coming crisis. The ugly infighting prior to Jesus’ rebuke was both so unnecessary and so demeaning. The Lord assured His disciples that He had interceded for Peter. They surely understood that He would continue to do so, and that by implication they too were included in this. For Peter specifically, His prayer of intercession was for “The Rock.”

All this was surely of great encouragement to them (as it is for us) even though they all faltered shortly thereafter (as we often do). And of course the wonderful promise enshrined in Scripture³ remains certain for us that we might be courageous (given fresh ‘heart’) in the face of every trial, every temptation, every problem.

Partnership

We often say, “I’ll pray for you.” At times that can be something of a “throw-away line”—a phrase of little substance and not much intentionality. However it is that we *say* the statement, what it needs to *mean* is, “I promise to allocate specific time(s) when I will pray earnestly for you in the matter of . . . .”

It is the same in Khmer as in English, I suppose, that the meanings of words change over time. This is no surprise, and we ought to use words in the way that everyone else uses them. However, it is equally important on occasion for us to go back to what words *originally* meant. For example, to “comfort” is often

---

³Hebrews 7:24a, 25b.

used nowadays to mean something like giving a person a brief pat on the head or a hand on the arm and saying, “There, there; never mind. You’ll be OK!” and then walking away. So it has a *soft* meaning. Originally it meant to *do* something that would be genuinely *empowering* for a person. The other became *strong* (Latin: *fortis*) by our being *with* (Latin: *com*) him or her in some positive, purposeful, and supportive way. It is an ongoing, unflagging thing. The *com-fort-er* doesn’t lose interest after a few minutes; the *com-fort-er* doesn’t say or do something once and then withdraw; the *com-fort-er* doesn’t give up.

And inevitably a *com-fort-er* is an intercessor. So what is the original meaning of intercession? And what are its characteristics and purpose?

Context and content

Basically, interceding is *acting between and on behalf of people*. That means acting between and on behalf of their situations, conflicts, difficulties, relationships, meetings. It is usually a case of assisting, facilitating, linking, *connecting* people—being a go-between for them. Sometimes it means doing for people what they cannot at the time do for themselves. It means to act on behalf of one or more parties for the sake of justice or mercy or healing or reconciliation or forgiveness.

It can also mean acting to *dis-connect*! For example an intercessor will sometimes act to *prevent* a crisis, danger, pain, stress, depression, or fear.

Different contexts define the content and the nature of our interceding. And the above cluster of descriptions implies that it is not something we do casually or off-handedly. It is much more than, “Let’s have a word [!] of prayer about. . . .” It is, and is meant to be, *sustained* work.

Biblical contexts guide our thinking

When the purpose of our intercession is that of *connecting*, we will be taking people—in our minds—into the presence of God

and up to the throne of His grace, and *asking on their behalf* for something. We can intercede for others when we are physically with them, although much of our interceding is done in their absence.

In the days after Hannah's impassioned petition to the Lord for a son, it is surely possible that Eli interceded for her beyond what is highlighted in 1 Samuel 1:17 and 2:20. Prayer is a key role for a priest—to intercede is part of his ministry. That, by the way, is true for us all. It is part of what is meant when we talk of the priesthood of *all* believers.

There are examples of intercession in Solomon's great prayer at the dedication of the Temple.⁴ On the other hand there is *no* evidence in the Book of Jonah that the prophet made intercession for Nineveh. God is bigger than our interceding, of course, but Jonah "short-changed" himself by failing to intercede. Matthew's account of the storm⁵ certainly sounds like a cry of urgent intercession for their comrades. It was surely an individual petition as well, we have to say.

When the purpose of our intercession is to *prevent links*, to *block connections*, then we plead with the Sovereign Lord on behalf of afflicted ones. We stand *against* those things that take hold of people and threaten their safety, or their sanity, or their ministry, or their health—whatever has the affect (or "intention") of dulling God's love, impeding God's grace, weakening someone's hope, or reducing their trust, joy, or faith.

Summary

Intercession is a gift that is given to us, and a ministry that is stirred up within us. It is the "scenery" for God's "theater." It is—if we continue to use the imagery of theater—one of the "backdrops" for the drama of God's saving, healing, forgiving, enabling work. Our intercession is included as part of the Lord's processes that make up the work of God among people. It is one of

---

⁴See 1 Kings 8:30, 34, 38-39, 45, 49.

⁵Matt 8:25.

the tools by which God loosens the hold of a hard heart and an unbelieving spirit; by which He weakens sin's grip. It attacks fear and operates to take some of the deep pain out of the natural consequences of tragedy; psychological distress, emotional damage, mental anguish, relationship breakdown, etc. It is one of the great bulwarks against all such troubles.

So our intercession is an act of *great love*. When we engage in the priestly ministry of intercession we enter into a project that applies a spiritual balm—a gentle, soothing, healing ointment—to the heart, mind, body, soul, spirit of needy people.

អៀន ទីប៉េ

ការទូលអង្វរ

**ឃានសាក្សីម្នាក់ បានប្រាប់មកលោក ឌូកា ឌូចអ៊ីដែលគាត់នៅចាំគ្នានៅពេល
អាហាររដ្ឋាចមុខក្រោយ មុនពេលគេចាប់ព្រះយេស៊ូ**

“យប់នោះគឺជាយប់ ដែលប្រកបដោយអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់
មែនទែន ខ្ញុំសូមជំរាបលោកឲ្យដឹងទៅ លោកឌូកា គឺជាយប់ដែលទទួល
ទានអាហារនៅពេលបុណ្យរំលង ។ ចាប់ផ្តើមដំបូងទៅមានកំណាត់ហេតុ
ពីពិធីបុណ្យនេះជាប្រចាំឆ្នាំ រំលឹកពីការដែលព្រះអង្គដោះរាស្ត្ររបស់ព្រះ
អង្គឲ្យរួចពីគ្រោះកាចអាក្រក់នោះ^(១) ។ ប៉ុន្តែមានការចម្លែកមួយនៅបន្ទប់
ជាន់លើ ។ គឺការនេះកើតឡើងក្នុងចំណោមអ្នក ដែលកំពុងប្រជុំជាមួយ
គ្នាហើយនិងការនោះឯងចេះតែលេចធ្លោចេញមក ។ ខ្ញុំបានដឹងថាព្រះ
យេស៊ូក៏ជ្រាបពីការនេះដែរ ។ ដោយឥតសង្ស័យគឺលេចធ្លោឡើងដោយ
មានភាពតានតឹង ដែលតែងតែហៀបនឹងពុះកញ្ជ្រោលឡើង នៅក្នុង
ប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ។ យើងបានដឹងថាយើងក្លាយជាទាសករម្តងទៀត
តែម្តងនេះមិនមែននៅ ប្រទេសអេស៊ីពទេ គឺនៅនឹងទឹកដីរបស់យើង

^(១) ទិក្ខុមន៍ ៣:៧

ផ្ទាល់តែម្តង ។ មិនមែននៅក្រោមនីមួយៗរបស់ព្រះចៅជាដោយទេ តែនៅ
ក្រោមព្រះចៅអធិរាជ សេសា វិញ ។

“សុខមាលភាពរបស់យើងផ្ទាល់ ក៏ទទួលរងនូវការគំរាមដែរ” ។
ភាពតានតឹងកាន់តែកើនឡើង ក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំក្នុងព្រះវិហារ ដើម្បី
រំលាយឥទ្ធិពល របស់ចៅហ្វាយនាយ ។ មានរឿងជាច្រើនកើតឡើង
គឺគ្រាន់តែពីរបីអាទិត្យមុនតែប៉ុណ្ណោះ ដែលហាក់បីដូចជាកំពុងចង្អុល
បង្ហាញឲ្យឃើញថាគឺជាគ្រោះថ្នាក់ធំណាស់ ។ ខ្ញុំបានប្រាប់លោកក្នុងមក
ហើយ អំពីរឿងរ៉ាវខ្លះលោកនឹងចាំបាន លោក លូកា^(២) ។

“មានរឿងរ៉ាវខ្លះទៀតដែរ គឺជាជម្លោះ ដែលធ្វើឲ្យយើងមាន
អារម្មណ៍មិនស្រួល នៅក្នុងសម័យយើងនេះ ។ យើងបានជាប់ជំពាក់
ក្នុងការឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ក្នុងរឿងឥតបានការ និង ក្នុងសេចក្តីអំនួត
នោះ ធ្វើឲ្យការប្រកបទាក់ទងរបស់យើង ក្លាយទៅជាភាពងាយស្រួល
ក្នុងការបែកបាក់គ្នា ។ ព្រះយេស៊ូបានបន្ថោសយើងយ៉ាងខ្លាំង ហើយ
យើងទាំងអស់ក៏ដឹងខ្លួនដែរចំពោះរឿងនេះ ប៉ុន្តែភាពជួរចត់ នោះបីដូចជា
មិននៅឆ្ងាយពីជុំវិញនោះឡើយ ។ គឺជាការដែល “ពិបាកចរចរគ្នា
បន្តិច” ក្នុងចំណោមយើងពីរបីនាក់ ដែលចង់បន្តធ្វើឲ្យការអះអាងរបស់
យើងមាន គេចាប់អារម្មណ៍ថា “ធំជាងគេបំផុត” ។ ខ្ញុំត្រូវតែនិយាយថា
អ្នកគិតបែបនោះគឺជា ពេត្រុស ដែលនៅក្នុងក្រុមនេះ! ប៉ុន្តែខ្ញុំរៀនណាស់
ក្នុងការទទួលស្គាល់ការនោះ ព្រោះខ្ញុំក៏ដូចគ្នាដែរ ។

“បន្ទាប់មក យើងក៏មកដល់កន្លែងមួយ ដែលខ្ញុំធ្វើឲ្យមានការ
ជ្រុលច្របល់យ៉ាងខ្លាំងក្នុងពេលរួមគុណហារជាមួយគ្នានោះ ។ ស៊ីម៉ូន គឺ
នៅតែអះអាងថា គាត់គួរតែបានឡើងដល់កំរិតជាងគេជាងឯង ។ គាត់
ឈប់ស្តាប់នូវអ្វី ដែលព្រះយេស៊ូ មានបន្ទូលទៀតហើយ ។ គាត់ក្លាយទៅ

^(២) លូកា ២២:១៥; ២១:១២; ២០:៤៦; ១៧:៤១; ១៧:២៤; ១៤:២៤; ១៣:៣១, ១៧
ជាដើម

ជាមនុស្សមានត្រចៀកធ្ងន់ លែងស្តាប់ដល់ការដាស់តឿនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ គាត់ធ្វើដូចជាមិនដឹងមិនឮ ចំពោះព្រះអង្គ ។ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូបាននាំឲ្យពេត្រុស និង យ៉េងគ្រប់គ្នាមានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ។ “ស៊ីម៉ូន! ស៊ីម៉ូន” ព្រះអង្គមិនបានស្រែក ឬ ក៏មិនលើកព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គឡើយ ។ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នាបានស្តាប់ឮព្រះអង្គមានបន្ទូល ។ រំពេចនោះ បន្ទប់ទាំងមូលត្រូវស្ងាត់លឿង គ្មាននរណាម្នាក់ឮមាត់ឡើយ ។

“ស៊ីម៉ូន ជាទូទៅជាមនុស្សនិយាយច្រើនជាងស្តាប់ ខ្ញុំបានសង្កេតឃើញបែបនោះមែន ។ ប៉ុន្តែឥឡូវរួមទាំងមនុស្សគ្រប់គ្នាទៀត ដែលនៅជុំវិញតុ គឺគាត់ជាអ្នកដែល “ខំប្រឹងស្តាប់” ជាងគេបំផុត ។ ការប្រកាសជូនដំណឹងមួយគួរត្រឡប់ខ្លួន បានឆ្ងាយចេញពីបច្ចុប្បន្នរបស់ព្រះយេស៊ូ ដែលថា យើងទាំងអស់គ្នានឹង ស្ថិតនៅក្នុងបញ្ហាគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងសម្បើមផ្នែកខាងឯកវិញ្ញាណ គឺ ដោយសារការល្បួងលរបស់សាតាំង («ការវាយប្រហារ» ប្រហែលជាពាក្យ ដែលគួរប្រើប្រសើរជាងនេះ) បំរុងនឹងកើតឡើង ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ! ។

“អ្វីដែលគួរភ័យខ្លាចបំផុតនោះគឺថា សាតាំងអាចបបួលព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីតតាំងគ្នា ហើយនិងការនោះ គឺស្រេចតែនៅលើយើងក្នុងការនៅតែស្មោះស្ម័គ្រ និងព្រះអង្គ ឬ រហូតពីព្រះអង្គនោះ ។ ប្រហែលរឹតតែធ្វើឲ្យបាត់បង់សេចក្តីក្លាហានថែមទៀត គឺថាការទទួលខុសត្រូវសំខាន់សំរាប់ជួយទប់យើងឲ្យនៅមានជំនឿមាំ នោះនឹងធ្លាក់មកលើ ពេត្រុស! ដោយយល់តាមសេចក្តីសប្បុរសនោះ គឺពេត្រុស អូ មែនហើយតាមដែលខ្ញុំចាំបាន តាមពិតទៅការនោះធ្វើឲ្យគាត់គិតពិចារណាយ៉ាងខ្លាំង ។ ការមួយនោះ ដែលធ្វើឲ្យមានក្តីសង្ឃឹម (តាមពិតទៅជាក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងខ្លាំង) គឺព្រះយេស៊ូ ។ ការអះអាងរបស់ព្រះយេស៊ូ ដែលថាព្រះអង្គ

បាន ទូលអង្វរដល់ព្រះបិតាជំនួសយើងរួចហើយ ។ យើងម្នាក់ៗបានដឹងថា ព្រះអង្គនឹងបន្តធ្វើការទូលអង្វរបែបនោះតទៅទៀត ។

“បំពង់ករបស់ខ្ញុំស្ងួតថែស ខ្ញុំក៏ឈោងទៅរកស្រាមកក្រែបមួយចិប ។ នៅក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមើលឃើញអ្នករោយស្រូវកំពុងធ្វើការគឺថាគ្រាប់ស្រូវ កំពុងតែចូកហើយ រោយនៅកណ្តាលខ្យល់កំពុងបកហើយនិងខ្យល់ដែលកំពុងបកយ៉ាងខ្លាំងនោះ បានញែកអង្កាមចេញពីគ្រាប់ស្រូវដ៏ល្អនោះ ចេញពីគ្នារហូត . . . .” ។

នោះឯងគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រាប់ដល់លោកវេជ្ជបណ្ឌិត លូកាស្តីពីដំណើររឿងរ៉ាវ ដែលខ្ញុំសង្កេតឃើញនៅវេលាអាហារពេលយប់ចុងក្រោយនោះ! នៅពេលដែលគាត់កំពុងតែស្រាវជ្រាវរៀបចំសាច់រឿងនេះ“តាមលំដាប់លំដោយ” ក្នុងសំណើរបស់គាត់ ។ រឿងនោះហាក់បីដូចកំពុងស្ថិតនៅរស់រវើកចំពោះមុខខ្ញុំ ឥឡូវនេះ ថ្វីដ្បិតតែយប់នោះកន្លងទៅយូរណាស់ហើយក៏ដោយ ។

សេចក្តីសន្យាដ៏ធំអស្ចារ្យ

នៅក្នុងអត្ថបទនេះ ខ្ញុំចង់ផ្ដោតសំខាន់លើ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូ ដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ ពេត្រូស (បន្ទាប់ពីព្រះអង្គបានដាស់ស្មារតីរបស់ពេត្រូសឲ្យដឹង) ហើយមានបន្ទូលទៅកាន់យើងទាំងអស់គ្នាដែរ ។ ពេត្រូស ដែលឈ្មោះនេះមិនបានយកមកប្រើ បែរជាប្រើ “ស៊ីម៉ូន ភីតា” នៅក្នុងពេលទទួលទានអាហារនោះ គឺមានឥទ្ធិពលចំពោះអ្នកដឹកនាំ ដែលបានដៅទុកជាស្រេច សំរាប់វិបត្តិ ដែលនឹងបំរុងកើតនៅថ្ងៃខាងមុខនោះ ។ ភាពមិនចុះសម្រុងគ្នា ដែលកើតឡើងមុនពេលព្រះយេស៊ូ ស្ថិតនៅនោះគឺជារឿងមិនសូវចាំបាច់ផង និង ជារឿងគួរបានបង់ភាពថ្លៃថ្នូរថែមទៀតផង ។ ព្រះអម្ចាស់បានធានាអះអាងចំពោះសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា ព្រះអង្គបានទូលអង្វរជំនួសពេត្រូសរួច

ហើយ ។ ពួកគេទាំងអស់ពិតជាបានយល់ថា ព្រះអង្គនឹងបន្តធ្វើការទូល
អង្វរនោះជាបន្តទៀត និង ដោយការកាត់ស្មាននោះ ពួកគេក៏នឹងបាន
ទទួលការទូលអង្វរជំនួសនេះដែរ ។ សេចក្តីអធិស្ឋាននៃការទូលអង្វរ
គឺសំរាប់ “ថ្មដា” គឺចំលើ ពេក្រស តែម្តង ។

តាមពិតទៅគ្រប់ការទាំងអស់ គឺជាការលើកទឹកចិត្តយ៉ាងសម្បើម
(ក៏ដូចគ្នាសំរាប់យើងដែរ) ទោះបីជាការលើកទឹកចិត្តនោះ ត្រូវធ្លាក់ចុះ
ទ្វេដង មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់មកនោះក៏ដោយចុះ (ដូចដែលយើងជា
រឿយៗធ្លាប់តែមានការបែបនោះ) ។ តាមពិតទៅសេចក្តីសន្យាដ៏អស្ចារ្យ
ដែលបានតម្កល់ទុកក្នុងបទគម្ពីរ^(១) ដែលនៅតែមានយ៉ាងពិតជាក់សំរាប់
យើង ដែលធ្វើឲ្យយើងអាចទទួលនូវការលើកទឹកចិត្ត (ផ្តល់ឲ្យមានដួងចិត្ត
ស្រស់ថ្លា) នៅចំពោះការល្បួងលក្របំបំបាំង សេចក្តីល្បួងឆោឆោ និង
បញ្ហាទាំងលាយនោះ ។

ករណីដទៃទៀត

យើងតែងនិយាយថា “ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានឲ្យអ្នក” ។ ជួនកាលពាក្យ
នោះអាចគ្រាន់តែជាពាក្យដែល “ថាឲ្យតែរួចពីមាត់” គឺជាឃ្លាដែលមាន
ទម្ងន់តិចតួច និងមិនមានការតាំងចិត្តច្រើនប៉ុន្មានទេ ។ ទោះបីយ៉ាង
ណាក៏ដោយ គឺជាការដែលយើងនិយាយ បើពិតជាមានន័យដូចនោះមែន
គឺ “ខ្ញុំសន្យានឹងញែកពេលជាក់លាក់ណាមួយ ដែលខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដោយ
យកចិត្តទុកដាក់សំរាប់អ្នក មិនថាមានរឿងអ្វីកើតឡើងឡើយ . . . .” ។

ខ្ញុំគិតថា គឺដូចគ្នាទាំងនៅក្នុងភាសាខ្មែរ ក៏ដូចគ្នា និង ភាសា
អង់គ្លេសដែរ ដែលថាអត្ថន័យនៃពាក្យ គឺមានការប្រួលប្រែដល់ពេលយូរ
ទៅ ។ គ្មានអ្វី ដែលគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ យើងគួរតែប្រើពាក្យ
ទាំងឡាយណា ដែលគេគ្រប់គ្នាប្រើ ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ គឺជា

^(១) ហេតុត្រី រៈ២៤ ដើម១ , ២៥ចុំ១

ការសំខាន់ក្នុងពេលខ្លះសំរាប់យើង ដែល ត្រូវស្រាវជ្រាវរកអត្ថន័យដើម
របស់ពាក្យទាំងនោះ ។ ឧទាហរណ៍ពាក្យថា “ផ្តល់ ភាពកក់ក្តៅ”
គឺជាទូទៅ ដែលគេយកពាក្យនេះមកប្រើសព្វថ្ងៃនេះ គឺមានន័យដូចជា
ការផ្តល់ឲ្យមនុស្សម្នាក់នោះ នូវភាពច្នៃស្រាល ដោយការអង្អែលក្បាល
ថ្នមៗ ឬ ការគោះលើដៃថ្នមៗ ហើយនិយាយថា “អត់អីទេ! អត់អីទេ!
កុំព្រួយអី!” ហើយបន្ទាប់មកក៏ដើរចេញទៅបាត់ ។ ដូច្នោះគឺមានន័យ
ស្រាលមែនទែន ។ ពាក្យនេះជាអត្ថន័យដើម គឺធ្វើអ្វីមួយ ដែល
ពិតជាផ្តល់បន្ទានុភាពដល់មនុស្សណាម្នាក់ ។ អត្ថន័យ មួយទៀតមាន
ន័យថា រឹងមាំ (ដែលក្លាយមកពីពាក្យ ឡាតាំង: fortis) បូកជា
មួយរូបកាយរបស់យើង ជាមួយ (ពាក្យឡាតាំង: Com) គាត់ ឬ នាង
ក្នុង ចំណុចវិជ្ជមានណាមួយ ដោយមានបំណងច្បាស់លាស់ និង ដោយ
ប្រើក្នុងរបៀបមួយ ដែលគាំទ្រក្នុងការអ្វីមួយ ។ ការនេះគឺជាការមួយ
ដែលបន្តទៅមុខរហូត មិនជាការដែលត្រូវចុះខ្សោយទៅៗនោះទេ ។ អ្នក
ផ្តល់ភាពកក់ក្តៅ ឬ អ្នកលើកទឹកចិត្ត មិនមែនចាប់អារម្មណ៍តែមួយ
ភ្លែតឡើយ គឺមិនមែនគ្រាន់តែនិយាយ និង ធ្វើការតែម្តង ហើយដកខ្លួន
ចេញនោះឡើយ គឺមិនត្រូវបោះបង់ចោលឡើយ ។

ហើយម្យ៉ាងទៀត អ្នកកំសាន្តចិត្តឬអ្នកលើកទឹកចិត្ត មិនអាចគេច
រួចពីនាទីជាអ្នកទូលអង្វរនោះឡើយ ។ ចុះតើអត្ថន័យដើមនៃពាក្យទូល
អង្វរជាអ្វីទៅ? តើអ្វីទៅជាលក្ខណៈ និង ជាគោលដៅរបស់ពាក្យនោះ?

បរិបទ និង មាតិកា

និយាយយ៉ាងងាយស្តាប់ទៅ ការទូលអង្វរគឺជាការឈរនៅ
កណ្តាល និង ឈរជាតំណាងឲ្យមនុស្ស ។ ការនោះមានន័យថា ការឈរ
នៅកណ្តាល និង ឈរជាតំណាងស្ថានការណ៍ បញ្ហាទំនាស់ ការលំបាក
ទំនាក់ទំនង ការជួបប្រជុំរបស់គេ ។ ពាក្យនេះតាមធម្មតា ជាករណីជួយធ្វើ

ជួយសម្រួល ជួយភ្ជាប់មនុស្សនិងព្រះ តាមរយៈសន្តានការី ដែលធ្វើការ ជំនួសឲ្យពួកគេ ។

ជួនកាលគឺមានន័យថា ការធ្វើការអ្វីជំនួសមនុស្សទាំងឡាយណា ដែល គេមិនអាចធ្វើកើត នៅក្នុងពេលនោះ គឺធ្វើជំនួសពួកគេ ។ គឺ មានន័យថាធ្វើអ្វីមួយ ជំនួសក្នុងនាមជាតំណាងឲ្យក្រុមមួយ ឬក្រុមច្រើន ដើម្បីបុព្វហេតុដៃគូធម៌ ឬ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា ឬ ដោយការ ប្រោសឲ្យជា ឬ ការផ្សះផ្សា ឬ ការ អត់ទោសបាប ។

ពាក្យនេះអាចមានន័យថា ធ្វើការផ្តាច់ចេញ! ឧទាហរណ៍ អ្នក ទូលអង្វរជំនួស ជួនកាលមានមុខងារការពារវិបត្តិ គ្រោះថ្នាក់ ការឈឺចាប់ ភាពតានតឹង ការធ្លាក់ទឹកចិត្ត ឬ ការភ័យខ្លាចមិនឲ្យមានការទាំងអស់ នេះកើតឡើង ។

បរិបទផ្សេងៗកំណត់រកអត្ថន័យនូវខ្លឹមសារ និង និស្ស័យ លក្ខណៈនៃការទូលអង្វរបស់យើង ។ ការពិពណ៌នាមួយចង្កោមខាង លើ បានបង្ហាញថា ការទូលអង្វរមិនមែនជាការដែលយូរៗម្តងយើងធ្វើ ឬ ធ្វើដោយចុងដៃចុងជើងនោះឡើយ ។ គឺមិនគ្រាន់តែថា “តោះយើង អធិស្ឋាន! ចំពោះរឿងនេះ . . . ប៉ុណ្ណោះទេ” គឺមានន័យថា ជាការងារមួយ ដែលយើងធ្វើដោយមាននិរន្តរភាពជានិច្ច ។

គោលគំនិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរជួយជំនួសរបស់យើង

នៅពេលដែលគោលបំណងនៃការទូលអង្វរបស់យើង ដែល ផ្តោតលើការតភ្ជាប់នោះ យើងនឹងគិតអំពីមនុស្ស នៅក្នុងគំនិតរបស់ យើង ក្នុងការនាំគេឲ្យចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង នាំគេ ឲ្យចូលទៅក្នុងព្រះវត្តមាននៃ ព្រះជាម្ចាស់ និង ឡើងទៅដល់បល្ល័ង្កនៃ ព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ និង ទូលសុំជំនួសគេ ចំពោះការងារអ្វីមួយ ។ យើងអាចទូលអង្វរជំនួសអ្នកដទៃ នៅពេលណាដែលយើងនៅជាមួយ

គេដោយផ្ទាល់ ទោះបីជាការទូលអង្វររបស់យើង ធ្វើឡើងនៅពេល
កំបាំងមុខរបស់អ្នកទាំងនោះក៏ដោយចុះ ។

នៅក្នុងសម័យបន្ទាប់ពីការទូលសុំយ៉ាងទទួលបានរបស់នាងហាលា
ដល់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីសុំកូនប្រុសមួយ គឺពិតជាអាចទៅរួចដែរ ដែលថា
អេលី បានទូលអង្វរជំនួសនាង លើសពីអ្វីដែលបានចែងយ៉ាងច្បាស់នៅ
ក្នុងគម្ពីរ ១សាំយូអែល ១:១៧ និង ១សាំយូអែល ២:២០ ។ ការអធិស្ឋាន
គឺជាកត្តាទីដ៏សំខាន់របស់សង្ឃ ទូលអង្វរគឺជាផ្នែកមួយ នៃព័ន្ធកិច្ចរបស់
សង្ឃ ។ មែនហើយការនេះគឺជាការពិតសំរាប់យើងរាល់រូប ។ គឺមានន័យ
ថាក្នុងនាមយើងជាអ្នកជឿរាល់រូបត្រូវមានផ្នែកដែលជាកិច្ចការរបស់សង្ឃ
នេះគ្រប់គ្នា ។

មានឧទាហរណ៍ជាច្រើន នៃការទូលអង្វរនៅក្នុងការអធិស្ឋាន
របស់សាឡាម្យូន ក្នុងការឧទ្ទិសថ្វាយព្រះវិហារដល់ព្រះជាម្ចាស់^(៤) ។ ម្យ៉ាង
ទៀតគ្មានភស្តុតាងបង្ហាញនៅក្នុងកំណត់ម្ចីយ៉ូណាសទេ ដែលថាហោរា
នេះ បានធ្វើការទូលអង្វរសំរាប់ទីក្រុងនីនីវេ ។ ព្រះជាម្ចាស់ ធំជាងការ
ទូលអង្វររបស់យើង តាមពិតទៅយ៉ូណាស “បង្ហាញពីចំណុចខ្លះខាត”
របស់គាត់ដោយមិនបានទូលអង្វរដល់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ។ សាច់រឿងរបស់
លោកម៉ាថាយ ស្តីពីខ្យល់ព្យុះ^(៥) តាមពិតទៅប្រៀបដូចជា សម្រែកនៃការ
ទូលអង្វរជាបន្ទាន់សំរាប់មិត្តសម្លាញ់របស់គេ ។ តាមពិតទៅគឺជាការទូល
សូមផ្តល់ខ្លួនម្នាក់ៗផងដែរ បើតាមនិយាយឲ្យច្រំទៅ ។

នៅពេលគោលបំណង នៃការទូលអង្វររបស់យើងផ្តោតទៅក្នុង
ការផ្តាច់ចំណង គឺរាំងរាមិនឲ្យមានការតភ្ជាប់នោះ យើងទូលសូមដល់
ព្រះជាម្ចាស់ ដោយឈរជាតំណាងឲ្យអ្នកដទៃ ដែលទទួលរងនូវការ
ឈឺចាប់ ។ យើងឈរទាស់ទទឹង និងរឿងរ៉ាវទាំងឡាយ ដែលរារាំង និង

(៤) សូមមើល ១ពន្យាវតាក្រាម ៨:៣០, ៣៤, ៣៨-៣៩, ៤៥, ៤៧ ។
(៥) ម៉ាថាយ ៨:២៥

គំរាមកំហែងដល់សេចក្តីសេចក្តីសុខរបស់គេ ឬ ដល់សតិបញ្ញារបស់គេ ឬ ដល់ព័ន្ធកិច្ចរបស់គេ ឬ ដល់សុខភាពរបស់គេ អ្វីក៏ដោយដែលមាន ឥទ្ធិពល (ឬ “មានបំណង”) ធ្វើឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ព្រះជាម្ចាស់ វិលវ្យា ដែលរាំងស្ទះដល់ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ធ្វើឲ្យសេចក្តី សង្ឃឹមចុះខ្សោយ ឬ ខ្វះការទុកចិត្ត ខ្វះអំណរ ឬ ក៏ខ្វះជំនឿ ។

សង្ខេបឡើងវិញ

ការទូលអង្វរគឺជាអំណោយទាន ដែលព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់មក ឲ្យយើង និង ព័ន្ធកិច្ច ដែលធ្វើឲ្យយើងរំជួលចិត្តនោះ ។ គឺជា “ឆាក ទស្សនីយភាព” សំរាប់រឿង “ល្ខោន” របស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ បើសិនជា យើងនៅតែគិតស្រមៃដល់រឿងល្ខោន ការនោះគឺជា “ផ្ទាំងរាំងនន្ទរូបភាព” ចងនៅខាងក្នុងឆាកនៃរោងល្ខោន ដើម្បីតុបតែងរឿងនៃការសង្រ្គោះ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ការប្រោសឲ្យជា ការអត់ទោសបាប និង ការផ្តល់ចេស្តា ក្នុងការធ្វើកិច្ចការងារ ។ ការទូលអង្វររបស់យើង រួមចំណែកនៅក្នុង ដំណើរការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបង្កើតឲ្យកិច្ចការងាររបស់ ព្រះជាម្ចាស់ ឡើងនៅក្នុងចំណោមមនុស្សជាតិស្រូវរបស់ព្រះអង្គ ។ នេះជាឧបករណ៍ មួយនៅក្នុងចំណោមឧបករណ៍ទាំងឡាយ ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើ ដើម្បី បន្តដំបូន្មាន និង វិញ្ញាណដែលមិនជឿ ដែលព្រះអង្គធ្វើឲ្យដង្កាប់ របស់អំពើបាបបានរលាចេញពីគ្នា ។ ការទូលអង្វរដកនូវសេចក្តីភ័យខ្លាច ចេញ និងមានការងារជាអ្នកដកនូវសេចក្តីឈឺចាប់នៃសោកនាដកម្មដែល បណ្តាលមកពីផលវិបាកពីធម្មជាតិ វិបត្តិផ្លូវចិត្ត ការខូចចិត្ត អារម្មណ៍ផុញ ថប់ បាត់បង់ទំនាក់ទំនងល្អ ជាដើម ។ល។ ការទូលអង្វរនេះគឺជារបាំង យ៉ាងរឹងមាំការពារនិងបញ្ហាទាំងឡាយនោះឯង ។

ដូច្នេះការអធិស្ឋានទូលអង្វររបស់យើង គឺជាការធ្វើឡើងដោយ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សម្បើម ។ នៅពេលដែលយើងចូលរួមព័ន្ធកិច្ចជា

ការទូលអង្វរ ៤១

សង្ឃ ដែលមានតួនាទីជាអ្នកធ្វើការទូលអង្វរនោះ យើងមានការងារ
អ្នកលាបប្រេងកូឡា ខាងឯវិញ្ញាណ ដោយដឹងចិត្តសុខភាព ជួយបន្ត
ការឈឺចាប់ លាបក្រមួន ដែលអាចព្យាបាលឲ្យជាដល់ដឹងចិត្ត គំនិត
រូបកាយ ព្រលឹង វិញ្ញាណរបស់មនុស្ស ដែលកំពុងទទួលរងនូវការ
ខ្វះខាត ។